

2 juni, Den Haag Diligentia, 20.15 uur
8 juni, Rotterdam De Doelen, 20.15 uur

Ensemble M

onder leiding van David Porcelijn

David Porcelijn _____ dirigent
Anne Haenen _____ sopraan
Inge Fröhlig _____ mezzosopraan
Rudolf Ruivenkamp _____ tenor
Arthur Schildmeijer _____ bas
Ed Boogaard _____ saxofoon
Jan Bouws _____ regie

H. Villa-Lobos

Chôros VII voor fluit, hobo, clarinet, saxofoon, viool, cello en tam-tam

J. Ibert

Concertino da Camera voor saxofoon en elf instrumenten
*Nederlandse première in de
oorspronkelijke bezetting.*

S. Barber

A Hand of Bridge voor 4 solostemmen en kamerorkest

O. Ketting

O, gij Rhinoceros* voor 4 solostemmen en kamerorkest

* eerste uitvoering

Samuel Barber. A Hand of Bridge

Het woord opera wordt door de componist zelf niet gebruikt, maar toch levert Barber in een heel pretentieuze verpakking vol understatement een alleraardigste bijdrage aan de ontwikkeling van het muziektheater.

Twee echtparen zitten te bridgen, vier mensen die ieder in hun eigen wereldje leven, totaal vervreemd van elkaar. Een andere handeling dan het bridgen is er niet en dat statische element moet—aldus de componist—eerder benadrukt dan verzwakt worden. Twee maten vooraf door een klein orkestje (12 man) en we treffen het viertal midden in het spel. Dan verstarren drie spelers en is de enige aandacht gericht op Sally, die haar werkelijke gedachten bezingt: de dure, chique kleren die ze zou willen kopen. Het spel zet zich voort. Haar man Bill mijmert over zijn nu onbereikbare maîtresse: 'to whose pleading violence will your breasts surrender...?' en vraagt zich af of Sally al iets door heeft. Geraldine weet dat haar man niets meer om haar geeft en hoopt dat haar moeder niet zal sterven, de enige liefde die haar gebleven is. Kaartspel. Geraldine's man David droomt van onbereikbare schatten: 'An alabaster palace in Palm Beach, twenty naked girls, twenty naked boys. Every day another version of every perversion, like in that book of Havelock Ellis I keep hidden in the library, behind

the 'Who's Who'.

Kaartspel. Uit. Vier burgerlijke mensen betrapt in hun dagdromen tijdens het wekelijkse bridge-avondje. Het razend knappe ligt in de manier waarop de vier per moment contrasteren of gecombineerd worden en de perfecte muzikale realisatie waarbij het muzikale cliché een grote, doelbewuste rol speelt.

Lang duurt het allemaal niet, minder zelfs dan 10 minuten, over niets wordt overbodig uitgeweid, kortom in zijn soort een meesterwerkje.

H. Michaud

Otto Ketting. O, gij Rhinoceros

Tussen een stoffige stapel antiquarische muziek vond ik dit jaar een ingebonden verzameling nogal willekeurige muziekstukjes uit ± 1867.

Vederlandse liederen ('U heb ik lief, mijn Ne-der-land! Land, eens ontwoerd aan de ba-ren'), Serenades ('Waar zoete vreugd Het Hart verheugt In onze rei-ne jeugd') en opera's van Verdi, door ene H. Alberti gereduceerd tot een drie-stemmige pianosonatine van nauwelijks twee pagina's.

Composities, gelijk een omslag vermeldt: 'Zoo bijzonder geestig en pikant dat elk gezelschap ze gaarne hoort'.

Die konstatering heb ik mij ter harte genomen en vrijwel de gehele verzameling in letterlijke volgorde, tekst en notengetrouw, overgezet voor 4 zangers en een ensemble van 12 musici.

Voorzien van een kleine tijdmachine die ons van 1977 naar 1867 voert en ditmaal ook weer terug, ontstond een werk dat bijna geheel objet trouvé is.

De maatschappij-kritische achtergrond van de titel 'O, gij Rhinoceros' zal voor de oplettende veldwerker pas bij fijnmazig beluisteren uitgestructureerd kunnen worden.

Otto Ketting